

ΕΤΟΣ Α'

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΚΩΜΙΚΗ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΑΞ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΑΡΙΘΜ. 2

ΕΤΝΑΡΘΗΜ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡ. 12 = ΠΡΟΚΑΠΡΩΤΕΑ ΚΑΘ' ΕΞΑΜΗΝΙΑΝ

Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ, τῆ 12 Ἰανουαρίου 1875.

Ὁ Ἄσμοδαῖος θέλει ἐκδίδεται καὶ ἐκτάκτως, ὁσάκις ἡ Ἀθηναϊκὴ κοινωρία τῷ παρέχει ἀφθονωτέραν τροφήν τοῦτο νομίζομεν ἀναγκαῖον νὰ ἀνακοινώσωμεν τοῖς Κ.Κ. Συνδρομηταῖς ἡμῶν, ὅς καὶ παρακαλοῦμεν, ὅπως εὐαρεστηθῶσι νὰ καταβάλωσι τὴν ἐξαμηνιαίαν συνδρομὴν, μετὰ τὴν παραλαβὴν τοῦ 3^{ου} ἀριθμοῦ, εἰς τὸν διανομέα ἡμῶν, ἐπὶ ἐντύπῳ ἀποδείξει τῆς Διευθύνσεως.

Ἐὰ ἐφημερίς εἰς τὰς Ἀθήνας θὰ εἰπῆ νέα ἔρρηθα εἰς τὸν ἔρρηθῶνα. Τὴν παρετηρήσατε ποτὲ τὴν δυστυχῆ αὐτὴν νεοφερμένην; Αἱ γράται κότται τὴν περιφρονοῦν καὶ γλωσσεύουν μυστικά εἰς βῆρος τῆς αἰ νοσίδες τὴν ταμποῦν, αἱ μισόκοποι ἔρρηθες προσπαλοῦν νὰ τῆς ἔγχαλουν τὰ μάτια, ὁ δὲ ἀλέκτωρ οὐδὲ τολμᾷ ὁ ταλαίπωρος, καὶ ἂν ἔχη ἔρρην, νὰ ρίψῃ πρὸς αὐτὴν ἐρωτότροπον βλέμμα, διότι καμμίαν δὲν ἔχει διάθεσιν νὰ κάμῃ τὸ χαρέμιόν του ἐπανάστασιν. Αὐτὸ περίπευ συνέβη καὶ μετὰ τὸν μικροσκοπικὸν Ἄσμοδαῖον τὸν ἔκριναν καὶ τὸν ἐπέκριναν τόσον πολὺ, ὥστε κινδυνεύει κἀνεὶς, μὰ τὰ κάρδαμα, νὰ πιστεῖσῃ ὅτι ἔλη ἡ κρίσις ἐμαζεύθη εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ ἔγεινεν ἐπίκρισις.

Ὁ Ἄσμοδαῖος δὲν ἔχει πνεῦμα, εἶπον οἱ μὲν. Αὐτοὺς, ἐννοεῖται, ἡ φιλαυτία ἡμῶν τοὺς φαντάζεται πολὺ ὀλίγους· ἀλλὰ καὶ πολλοὺς ἂν τοὺς φαντασθῆ δὲν ἔχει τί νὰ τοὺς ἀπαντήσῃ. Ἡμεῖς πνεῦμα ἰδικὸν μας δὲν ἔχομεν ἂν δὲ γράφομεν κἀνὲν πρᾶγμα νόστιμον, τὸ ὀφείλομεν ἀναντιρρήτως εἰς τοὺς κυρίους αὐτοὺς, οἱ ὅποιοι εὐρίσκουν ὅτι δὲν ἔχομεν πνεῦμα. Ἄν αὐτοὶ μᾶς ἔλειπον, θὰ εὐρισκόμεθα πολὺ στενοχωρημένοι.

Ὁ Ἄσμοδαῖος εἶνε πολὺ λεπτός, εἶπον οἱ δέ. Εἰς τοῦτο ἔχουν δίκαιον. Χονδροὶ οὔτε εἴμεθα οὔτε θὰ εἴμεθα. Ὅσοι δὲν ἀρέσκονται εἰς τὴν λεπτότητά μας ἂς πάγουν εἰς τὴν πάρα κάτω γειτονεῖα, καὶ ἂς χιρίαντα τὴν χονδρότητά των.

Ὁ Ἄσμοδαῖος μνημονεύει πρόσωπα ὀνομαστί, εἶπον ἄλλοι· τοῦτο εἶνε ἀλήθεια, καὶ μᾶς ἔκαμε πολλὴν ὄραν νὰ σκεφθῶμεν ἂν εἶνε κακόν. Ἀφοῦ δὲ πολὺ ἐσυλλογίσθημεν, — τί τὰ θέλετε; δὲν κατορθώσαμεν νὰ πεισθῶμεν ὅτι ἐπράξαμεν ἔγκλημα. Δὲν ἀρνούμεθα, ὅτι ὁ Ἀθηναϊκὸς κόσμος ἔχει τὴν παράδοξον αὐτὴν ἰδιοτροπίαν, νὰ τρομάξῃ μετ' ὀνόματα μᾶλλον παρά μετ' πράγματα, καὶ ὅτι εὐχαριστεῖται μὲν φοβερὰ ὅταν τοῦ ζωγραφίσῃς ἀπαράλλακτα ἐν πρόσωπον, καὶ τὸν ἀφίσῃς νὰ μαντεύσῃ τὸ ὄνομα, μορφαίνει δὲ καὶ συνοφρευοῦται, ὅταν τὸν ἀπαλλάξῃς αὐτοῦ τοῦ κόπου, καὶ τοῦ εἰπῆς ὅτι ὁ τὰδε ἐντιμὸς κύριος ὀνομάζεται οὕτω. Αὐτὸ εἶνε πολὺ περίεργον, ἀλλὰ εἶνε ἀληθές. Ἡμεῖς ἔμω, οἱ ὅποιοι δὲν ἔχομεν καμμίαν διάθεσιν νὰ κολακεύσωμεν τὰς περιέργους καὶ ἀδικαιολογήτους ὀρέξεις τοῦ κοινοῦ, σκοποὺν δὲ τοῦναντίον προτιθέμεθα νὰ τοῦ διορθώσωμεν μερικὰς κακὰς συνηθείας, θὰ ἐξκκοιουθήσωμεν ἀναφέροντες καὶ ὀνόματα, διὰ νὰ μὴ κοπιᾷζωσι πολὺ τὸ πνεῦμά των οἱ κύριοι ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι δὲν εὗρον πνεῦμα εἰς τὸν Ἄσμοδαῖον. Ἐκτὸς δὲ τούτου ὁ Ἄσμοδαῖος εἶνε μικρὸς καὶ τόπον πολὺν διὰ λεπτολόγους εἰκόνας δὲν ἔχει. Ἀναγκάζεται λοιπὸν πολλάκις νὰ εἰπῆ ἐν μόνον ὄνομα, διὰ νὰ οἰκονομήσῃ δέκα σειράς. Ἄλλως θὰ ἐδυσκολεύετο φοβερὰ. Ὑποθέσατε π. χ. ὅτι ἀντὶ νὰ σᾶς εἰπῆ ἀπλούστατα θαυμάσατε τὸν Κύριον Κ., ἦτον ὑποχρεωμένος νὰ σᾶς τὸν περιγράψῃ λεπτομερῶς ὡς ἐξῆς: „Κύριός τις, νεοφώτιστος —διότι ἄλλοτε ἔβοσκεν ἡμίονους— ἔχων παλαιὰς σχέσεις μετὰ τὰς ποινικὰς τῆς Ἑλλάδος φυλακὰς, κοσμεῖ πολλάκις τὸν περίπατον τῶν Πατησίων. Ἐχει τὸν πόγωνα λά-

σιον και μακρὸν, τὴν μύτην σουβλερὴν, καὶ τὸ πράσινον ἔμμα του κρυπτόμενον ἐπισθεν διόπτρων. Φορεῖ κοντὰ πανταλόνια, καὶ μακρὰ ἐπανωφόρια· φέρει πῖλον ὑψηλὸν, καὶ ράβδον χονδρὴν. Εἶνε δηλαδὴ δάσκαλος. Ἐσπούδασε εἰς τὴν Ὀλλανδίαν τὴν ἑλληνικὴν γραμματικὴν, καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα τὴν κλασικὴν ὑδρολογίαν· ἀφ' οὗ γράφει ἐννοεῖ τις τὰς ὑβρεῖς του μόνον, ὧν τὸν ἀριθμὸν ὑπερβαίνουν αἱ παραπομπαὶ του. Ὁ ἄνθρωπος πάσχει τὴν μονομανίαν νὰ νομίσῃ ἑαυτὸν σύγχρονον τοῦ Περικλέους. Τὸ μέλλον του εἶνε ν' ἀποθάνῃ ἐκ παραπομπικῆς πνιγμονῆς.

Ἐπιστέ μας, τώρα, σὰς παρακαλῶ ἀξίξει ὁ Κύριος Κ... δέκα σειρὰς περιγραφῆς;

ΣΦΙΚΑ.

ΣΚΗΝΗΣ

Ἡ πρὸ μικροῦ ἀνατείλασα καὶ πάλιν τεργεσταία «Ἡμέρα», ἐφ' ἧς διηγήθη ὅσα ἐσχάτως συνέβησαν παρ' ἡμῶν, βουλευτῶν νομίμων φαγαδεύσεις, ἑλλιπείς συνεδριάσεις, ἀντιπολιτευσεὺς ἀποχώρησις καὶ τὰ λοιπὰ παρατρέγωδα, πλέκει ἐπειτα λαμπρὸν ἐγκώμιον τοῦ ἀνεκτικῆς καὶ φιλοσόφου ἑλληνικοῦ λαοῦ, ὅστις οὐδόπως περὶ τούτων μεριμνῶν, ἐργάζεται, φαγοποτεῖ, διασκεδάζει καὶ ἀγροῦς ἀγοράζει, ἀφίνων τοὺς ὑπερμάχους, τῶν προνομίων νὰ βοῶσιν ἐν τῇ ἐρήμῳ. Ἐν παρομοίᾳ περιστάσει ὁ ἔθνικὸς ποιητῆς Ἀλέξανδρος Σούτσος, περιγράφων ἐπίσης τὴν παραδειγματικὴν ταύτην ἀνοχὴν καὶ ἡμερότητα τοῦ σήμερον Ἑλληνοῦ, ἀποσπᾷ τὰς τρίχας του ἐκ τῆς ἀπελπισίας, ἀνακράζων:

Ἡλιωτος, ὦ Ἕλλη, φέρε, φέρε πῖλον, ἀφοῦ λείπει ἀπὸ σέ ψυχὴ καὶ δόρυ.

Τίς ἐκ τῶν δύο ἔχει δικαίον, ὁ ποιητῆς ἢ ὁ πεζογράφος;

Πασῶν τῶν ἐφημερίδων τὸ δ' φύλλον κατέχεται κατ' αὐτὰς ὑπὸ τοῦ ἰσολογισμοῦ τραπέζης τινος. Ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν ὑπερεπλέονασε· δυστυχῶς ἡμῶς ἐξ ὅλων τούτων μόνον ἡ Ἑθνικὴ Τράπεζα φαίνεται οὕσα τετράπους.

Οἱ φιλόλογοι τοῦ δημαρχικοῦ γραφείου ἐθάπτισαν τοὺς ἀποκομίζοντας τὰς ἀκαθαρσίας τῶν ὁδῶν Καββαγωγεῖς. Θαυμάζοντες τὴν ἐρμαφρόδιτον σύνθεσιν τῆς λέξεως, προτεινόμεν νὰ μετονομασθῶσι κατ' ἀναλογίαν καὶ οἱ συμβολαιογράφοι μεμοροφύλακες, τὰ σχολεῖα γαρσοσκάσια, καὶ οἱ κύριοι τραπέζιται δηναριογλύφοι.

Ἀπὸ τινος χρόνου συγγάνεις ἀπαντῶμεν κατὰ τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος καὶ τὴν ὁδὸν Στιδίου ἐμίλους ἀκροατῶν καὶ ἐν μέσῳ αὐτῶν τὸν ἀξιοτίμον καθηγητὴν κ. Σαρίπολον κηρύττοντα βροντοφώνως, ὅτι οὔτε ἀσπάζεται οὔτε παραδέχεται οὐδὲν τῶν ἄσπρον προχθῆς ὁ ἴδιος ἔγραψε καὶ ὑπέγραψεν ἐν τῇ γνωμοδοτήσει του περὶ ἀπαρτίας.

La scienza e mobile
Qual piuma al vento.

ΘΕΟΤΟΥΜΠΗΣ.

ΘΕΑΤΡΟΝ

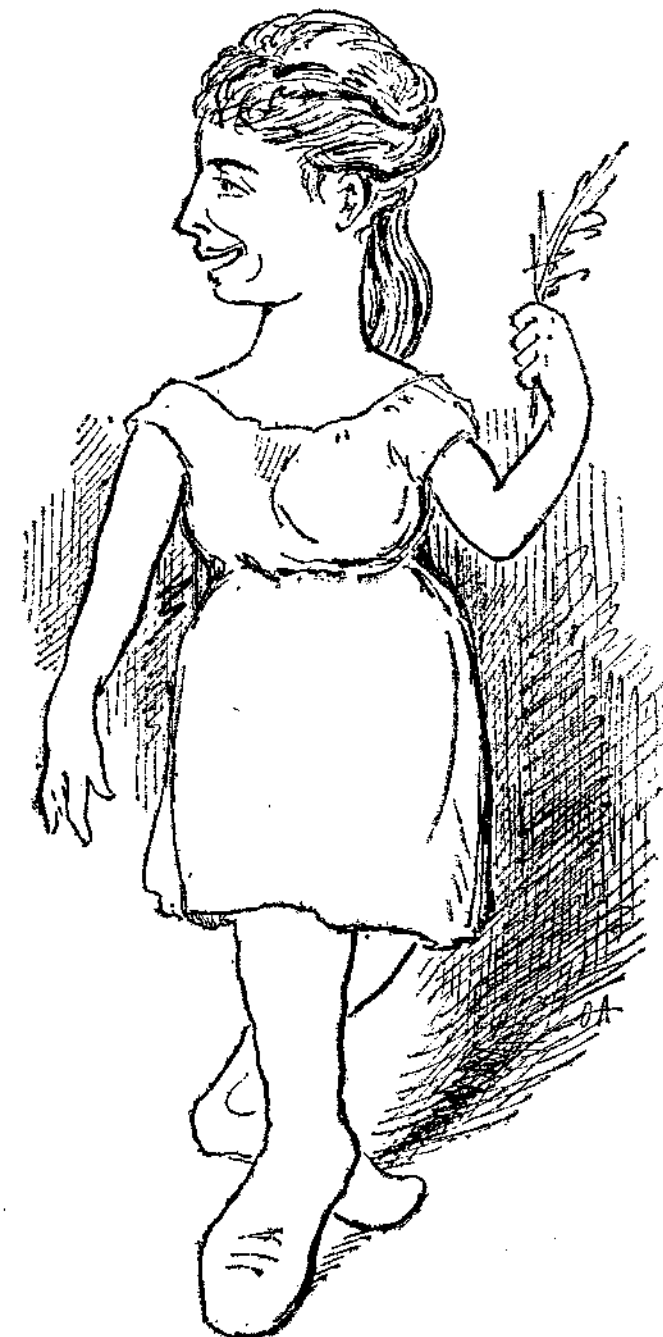
ετὰ τόσας ἐνδόξους ἡμέρας τοῦ πολυπαθοῦς ἡμῶν Θεάτρου, ὅπερ ἔσχεν ἄλλοτε τὸ εὐτύχημα νὰ ἀκούσῃ τὸν Σούτσον καὶ τὴν Πιπίναν, τὸν Νικηφόρον καὶ τὸν Ταβουλάρην — παριστάνοντα μάλιστα καὶ γαλλιστί—ἐμελλε νὰ ἴδῃ τὸ δυστυχῆς εἰς τὰ ἔσχατα τοῦ βίου του καὶ φαντασμαγορικὴν παράστασιν (féerie): τοὺς ἔρωτας τοῦ Διαβόλου. Ὡς νὰ μὴ μάς ἤρκει ἐφέτος τὸ ἀνδρόγυνον Βρεσσὸλ, ὁ Κλαύδιος καὶ ἡ Μαρσέλ καὶ πᾶ-

σα ἡ ἄλλη σερνὴ χορεία τῶν τροφίμωντοῦ Πάτερ-Λαβερνίου, γραπτὸν μᾶς ἦτο νὰ ἀπολαύσωμεν καὶ τὸ περίεργον θέαμα δαιμόνων καὶ δαιμονίων, φαινομένων μαγευτικῶν καὶ ὑπερφυσικῶν τεχνασμάτων, τὰ ὅποια ἡμῶς, χάρις εἰς τὴν πτωχείαν τῆς σκηνῆς; καὶ τὰς ἀφειδεῖς δαπάνας τοῦ ἐργολάβου, ἀπέβησαν ὅσον ἦτο δυνατόν φυσικώτερα καὶ δλιγώτερον τρομακτικά. Τὰ μαγευτικὰ φαινόμενα ἀπλοποιήθησαν ἀρκετὰ, οἱ δαίμονες καὶ οἱ σαβανοφόροι νεκροὶ, ἀντὶ νὰ καταδύωνται εἰς τὴν γῆν ἢ νὰ ἀναρπάζωνται εἰς τὰ νέφη, ἐφευγον βραδυποροῦντες διὰ τῶν παρασκηνίων, καὶ ἡ κατηραμένη ἐκείνη τράπεζα τῆς δευτέρας εἰκόνας, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐπρόκειτο νὰ στρωθῇ αἴφνης διὰ μαγικῆς ἐπιδράσεως πολυτελεῖς δειπνον, κατ' οὐδένα λόγον ἠθέλησε νὰ ὑπακούσῃ εἰς τοὺς χονδροειδεῖς σπάγγους τοῦ μηχανικοῦ. Ἐν ἐνὶ λόγῳ τὸ Θεάτρον μας ἠθέλησε νὰ γείνη ἀπὸ βατράχου βόδιον, καὶ... ἔσκασε.

Πολλοὺς ἠκούσαμεν πολλὰκις παραπονουμένους, ὅτι τὸ κοινὸν τῆς πρωτευούσης μένει ψυχρὸν καὶ ἀναίσθητον πρὸς τὰς καλλογὰς τῶν γαλλικῶν παραστάσεων (οὐχὶ ἐννοεῖται, τὰς ἐνσεσαρκωμένας). Τὸ καθ' ἡμᾶς νομίζομεν λίαν ἄδικον τὸ παράπονον τοῦτο, καὶ φρονοῦμεν μάλιστα τούναντίον, ὅτι ἡ πλειονοψηφία τοῦ ἀθηναϊκοῦ κοινοῦ καὶ αὐτὰς τὰς ἐλαχίστας λεπτότητας τῶν παραστάσεων τοῦ γαλλικοῦ θεάτρου ἐκτιμᾷ καὶ ἐπικροτεῖ. Ἄρκει δὲ μόνον νὰ ὑπομνήσωμεν, εἰς ὑποστήριξιν τῶν λόγων ἡμῶν, ὅτι τὸ κοινὸν καὶ τὴν ὡραίαν ἐκείνην φράσιν τῆς Κόρης Ἄγγω: oh, la la, malheur! ἐχειροκρότησεν ἐνθουσιωδῶς, καὶ τὴν δις ἐπανάληψίν τῆς ἀπῆτης, καὶ τὸ ἀκροτελεύτιον κανκᾶν τῶν Ἰπηρετῶν ἐζήτησε νὰ ἴδῃ τρίς ἐπαναλαμβανόμενον, καὶ προχθῆς ἀκόμη κατεμαγεύθη ἀπὸ τὸ ζυλοκόπημα τῶν Ἐρώτων τοῦ Διαβόλου, καὶ μετὰ ἐνθουσιώδους παραφορᾶς ἐζήτησε τὴν ἐπανάληψίν του, χωρὶς ἡμῶς δυστυχῶς νὰ εἰσακουσθῇ ὑπὸ τῶν ὑποκριτῶν, οἱ ὅποιοι, φαίνεται, ἱκανὸν ἐνόμισαν διὰ τὴν ἰδίαν των ράχιν τὸ ἀπλοῦν ζυλοφόρτωμα.

ΘΕΑΤΡΟΝ

ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΠΡΙΜΑΝΔΟΝΑΣ ΜΑΣ

Στόμα μικροσκοπικόν
Χεῖλη λεπτοφυῆ
Πόδες κινεζικοὶ
Φωνὴ γλυκεῖα
Ἄσμα μελωδικόν
Παράστημα χαριέστατον.

Τὴν παραμονὴν τῆς α'. τοῦ ἔτους ὁ διευθυντὴς τοῦ Θεάτρου ἐτοιμασάμενος προκήρυξεν εἰς τὰς ὁδοὺς ἐν ἣ ἐγράφετο: Ce soir et demain RELACHE; après-demain la fille de Mme Angot. Κυρία τις παρεπονέετο διατὶ δίδεται νέον μελόδραμα: τὸ 'Ρελάς εἰς ἐσπέραν καθ' ἣν οἶδε; ἢ μεταβῆ εἰς τὸ θέατρον.

Τὸ τοιοῦτον ἁμοιάζει μὲ τὸ ἐξῆς, οὐ ἐγγυώμεθα τὴν ἀλήθειαν. Ὅτε τὸ πρῶτον προκηρύχθη πρὸ δύο μηνῶν ἡ Τραβιάτα, δημοσιογράφος τις ἐκ τῶν ἀγαν πατριωτῶν, τῶν λεγόντων τὸ Γαλλικὸν Θεάτρον συλλήβδην βωδεβίλ ἀνέκραξεν ἐν τοῖς Κραταίοις:

— 'Α! ἀπόψε δίδουν Τραβιάτα.— Μπᾶ, προσέθηκέ τις, τὴν Ἰταλικήν.— 'Οχι, ἀνέκραξεν, εἶνε βωδεβίλ μὲ κανκᾶν.

Οἱ δρόμοι τῶν Ἀθηνῶν ἀπέκρησαν νεοστί:

- α.) κοτρόνια πολλὰ καὶ μεγάλα,
- β.) ὀδοσηρητᾶς,
- γ.) ὀδοκαθαριστᾶς,
- δ.) καβράγωγοις.

Οἱ τρεῖς τελευταῖοι προορισμὸν ἔχουσι νὰ ἀφαιροῦν τὰ κοτρόνια, ἀλλὰ τὰ κοτρόνια εἶνε τόσο πολλὰ, ὥστε οἱ πόδες τῶν Ἀθηναίων κατῆντησαν νὰ παίζουσι μὲ αὐτὰ κεραιμπόλαν ἐν μέσῃ τῇ ὁδῷ. Παρακαλοῦμεν λοιπὸν τὴν δημοτικὴν ἀρχὴν νὰ διορίσῃ καὶ ἄλλους εἰδικούς ὑπαλλήλους, οἱ ἑποιοὶ νὰ μετρεῖν τοὺς πόρους, διὰ νὰ μὴ γίνωνται λάθη.

Τὰς ὁραίας αὐτὰς ἡμέρας τοῦ χειμῶνος παρατηρήθη εἰς τὴν ὁδὸν Πατησίων ὁρατὸν στακτερὶ παλτόν. Ὁ κύριός του τὸ ἐβγάξει τακτικᾶ εἰς περίπατον, φοβούμενος, φαίνεται, μὴ τὸ κάψῃ ὁ σκόρος.

Ὁ Κύριος Β..., προσκεκλημένος εἰς τὸν τελευταῖον χορὸν τῶν ἀνακτόρων, ἐλυπήθη, ὡς ἠκούσαμεν φοβερά, διὰτὶ δὲν ἐχόρευσε κοτιλλιόν. Τῆς λύπης του δὲ ταύτης κυρία ἀφορμὴ ὑπῆρξεν ἡ προτελευταία φιγούρα, καθ' ἣν ἐβλεπε συναθροισμένα τὰ βίπιδια τῶν κυριῶν. «Πόσα βίπιδια!» ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν, καθήμενος περίλυπος εἰς μίαν γωνίαν.

Οἱ ἀνδριαντοποιοὶ Φυτάλαι ἐμπογιάτισαν τὸν πατριάρχην των καὶ τὸν ἐξέθηκαν ἀνωθεν τῆς εἰσόδου τοῦ ἀνδριαντοποιείου των. Ὑποθέτομεν, ἐτι τὸν ἔβαλαν ἐκεῖ ὡς κράχτην φοβούμεθα ὅμως ἐτι ὀλίγον θὰ τοὺς

χρησιμεύσῃ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον, διότι ἁμοιάζει μάλλον μὲ σκιά χτραν. Τὰ ταλαίπωρα παιδία τῶν δρόμων τοῦλάχιστον, τὰ ὅποια ἐπαίζον ἄλλοτε τοὺς βώλους των ἐν πάσῃ φαιδρότητι εἰς τὴν ἐκεῖ πλατείαν, οὐδέποτε πλέον ἐμεταπάτησαν εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος, λέγοντα ἐτι ὁ δρόμος ἐστοίχειωσε.

Ὁ πολὺς τὰ οικονομικὰ Κρηστίδης ἔλεγε, προκειμένου περὶ τῆς ἀθλιότητος τῶν κοινῶν, τῷ ἀγαθῷ αὐτοῦ φίλῳ Καρασπύρῳ, κατὰ τὴν α'. τοῦ ἔτους, τάδε:

Ὁ μακαρίτης πατὴρ μου συχνὰ πυκνὰ μοι ἀνέφερεν ἐτι ὁ Πίνδαρος, αὐτὸς ὁ μέγας τῆς ἀρχαιότητος οικονομολόγος εἶθιζε λέγειν: «οὐ δεῖ τὸν τῆς φιάλης εἰς τὰ κύπελλα ἐγγέειν οἶνον, ὅπως αὐτὴ αἰεὶ πλήρης τυγχάνῃ». Αὐτὸ καὶ ἐγὼ, βέλτιστε, προσέθηκα ὁ γέρον, ἐπραττον ὁσάκις μοι ἀνετίθετο ἡ τῶν οικονομικῶν τοῦ Κράτους διεδύουσι: τὸ ἐνθυμῆσαι; αἰείποτε τὰ Ταμεία ἦσαν πλήρη καὶ τὰ βαλάντια τῶν ἐχόντων λαμβάνειν κενά. Ἄλλ' οἱ ἀνόητοι καὶ ἀγράμματοι διάδοχοί μου ἄφινον πάντοτε κενὸν τὸ ταμεῖον, ἀγνοοῦντες τὸ τοῦ Ἀριστοτέλους: «οὐκ οἶόν τι ἐν κενῷ καλὸν γενέσθαι.» Ὁ δὲ ἀγαθὸς Καρασπύρος ἀκούσας ταῦτα καὶ ἀπερχόμενος ἀνέκραξεν: Ἡράκλεις! πῶς ἡ Ἑλλάς νὰ δυσπραγῇ, τοιοῦτους ἔχουσα σοφοὺς!

Ἄν ὑποθέσωμεν ἐτι μέλλει νὰ ὑπάγῃ πρὸς σπουδαῖόν τι πρόσωπον διὰ σπουδαιοτάτην ὑπόθεσιν, ὁ μὲν ἀνὴρ λέγει καθ' ἑαυτὸν: «Τί θὰ πῶ;» Ἡ δὲ γυνὴ φιθυρίζει: «Τί θὰ φορέσω;»

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΙ ΓΙΑΝΝΗΣ

ἦται πολιτικὴ ἐγμῶδης.

ΓΙΑΝ. Τὸ ὑπουργεῖο, ἄκουσα, χωρίζει τὸ δῆμον μας εἰς δύο.

ΚΩΣΤ. Γεῖά του ποῦ τὸν ἔρριξε. Αὐτὸ τὸ κάνει κ' ἡ γάτα μου τοὺς βουλευτάδες τοῦχῳ χάρι νὰ κάμῃ, ἂν μπόρῃ, τὸν ἕνα δύο.

Κατὰ τὴν διασταύρωσιν τῶν ὁδῶν Ἀθηνᾶς καὶ Αἰόλου, ὑπ' ἀριθ. 728, παρὰ τῷ Κυρίῳ Τρεχαδιᾷ, πωλεῖται κόνις ἐντομοκτόνος ἀπταιστος. Φονεύει καὶ μικρὰ καὶ μεγάλα ἔντομα, ἔδοντα καὶ μὴ, δάκνοντα καὶ μὴ δάκνοντα, μυρίζοντα καὶ μὴ μυρίζοντα.

Ὁ ὑπεύθυνος ΚΩΣΤ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΠΟΥΛΟΣ.

Τόπος: ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΝΕΡΓΑΣΙΑ